

[Aksel Larsen.]

tyme. Det er jo praktiseret aldeles storartet af British Museum.

Jeg forstår altså ikke, hvorfor Danmark ikke skulle kunne tillade sig at forære museumsgenstande til Island. Derfor kan jeg slet ikke anbefale at stemme for det ærede medlem hr. Diderichsens ændringsforslag. Det går jo ud på, at Flatøbogen og Codex regius af Den ældre Edda skulle tages ud af lovforslaget. Det er et af de punkter, hvor lovforslaget er fuldkommen klart og utvetydigt. Alene af den grund mener jeg, man skal lade dem blive stående, hvor de står. Men hertil kommer, at Flatøbogen og Codex regius vil være helligdomme for Island, og det er de aldeles ikke for Danmark. Forsker man, har man ikke brug for dem, og der sker heller ingen skade ved, at folketinget beslutter, at disse to skindbøger overgives til Island.

Som jeg sagde før: der er tid nok til at tale om tingene. Island har været tålmodig. Men jeg advarer imod, at man i diskussionen herhjemme i Danmark tilspidser striden for meget, og jeg vil advare imod, at man på nogen som helst måde gør det til et partipolitisk spørgsmål, om man skal stemme for eller imod.

Det, jeg her siger, er det, der i det væsentlige får mig til at sige: lad os tage noget mere tid til at arbejde med sagen, men jeg vil tilføje, at jeg forudser, at hvis man uden at følge det forslag, jeg har stillet, gennemfører lovforslaget, som det er, bliver der jo desværre mulighed for, at vi får en trist udvikling herhjemme med retstvister, sagsanlæg, processer. Jeg vil håbe, at de, der har forberedt sig på det, besinder sig og lader være. Jeg er ikke sikker på, at de lader være. Det bliver uendelig trist at få en sådan retssag, selv om jeg personlig ikke er i tvivl om, at danske domstole vil erkende folketingets ret til at disponere i denne sag.

Der er selvfølgelig en mulighed for, at man på ny vil forsøge sig med en påstand om, at der foreligger ekspropriation; det er man vel nødt til, hvis man vil lave retssag. Her kan jeg kun beklage, at regeringen sådan set har givet et vist grundlag for denne påstand derved, at den tog ekspropriationsprotesten i 1961 til følge. Nu hævder regeringen imidlertid, at det ikke er ekspropriation, og jeg forstår, at dette åbner en mu-

lighed for, at man vil forsøge fra et vist hold her i folketinget at kræve sagen til folkeafstemning, inden lovforslaget stadfæstes. Det kan jeg ikke noksom advare imod, og jeg tillader mig at sige åbent og bramfrit: interessen for håndskrifternes skæbne blandt de danske vælgere er ikke så stor, at man kan regne med nogen synderlig afstemningsdeltagelse ved en sådan folkeafstemning. Det er muligt, at man ved en tilstrækkelig pågående og voldsom agitation kan få et flertal af dem, der går hen og stemmer, til at stemme nej, men der er ingen mulighed for, at man kan mønstre op imod 1 million stemmer, og det skal der jo til for at forkaste et lovforslag vedtaget af folketinget. Vi bliver til grin over den hele verden, hvis det skulle komme sig sådan, at lovforslaget kom til folkeafstemning og dér blev vedtaget med måske 600.000 stemmer nej og 400.000 stemmer ja. Hvis der er nogen, der leger med tanken om at forsøge sig med at kræve folkeafstemning, så bør de tænke på disse muligheder, og så bør de lade være.

Dermed tror jeg jeg har sagt det fornødne her ved anden behandling. Jeg synes, at debatten i dag i visse henseender har været unødvendig hård og bitter, men det kan godt være, at der alligevel bagefter kan skabes en atmosfære, så vi kan tale om det. Jeg synes, at når andenbehandlingen er færdig, skal vi lade sagen gå til udvalg igen, og så vil jeg på ny forsøge, om jeg ikke kan få udvalget overbevist om, at det eneste rigtige vil være at tage rigelig tid til at tale om sagerne og forhandle til forskellig side og se, om vi ikke i det mindste kan blive helt klar over, hvad lovforslagets vedtagelse vil medføre, og se, om vi ikke muligvis kan finde en løsning, som i praksis vil vise sig at være bedre, og som i hvert fald vil give større tilfredsstillelse i alle kredse og skabe mindre bitterhed, end der muligvis kan skabes, hvis man vedtager lovforslaget, som det er, og derpå forsøger at praktisere det med den uklarhed, der er i kriteriets affattelse.

Rimstad: Jeg hørte med interesse det ærede medlem hr. Dupont tale om gaver, man giver ved højtidelige lejligheder, og med hensyn til hvilke man først forhører sig hos modtageren. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem, hvilken højtidelig lej-